

Itinerància:

Museu Abelló

del 13 de març al 22 de juny de 2025

<https://www.museuabello.cat/>

Museu de Valls

de l'11 de juliol al 28 de setembre de 2025

<https://www.museudevalls.cat/>

Muxart, Espai d'Art i Creació Contemporanis

del 3 d'octubre de 2025 a l'11 de gener de 2026

<https://museus.martorell.cat/muxart-espai-dart-i-creacio-contemporanis/>

Organitza:

Amb la col·laboració de:

Amb el suport de:

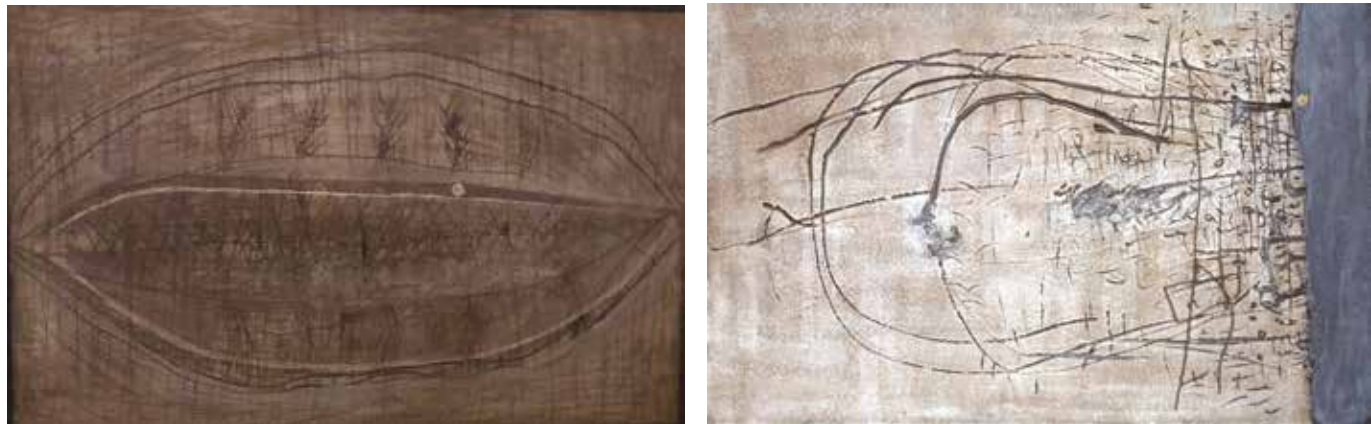
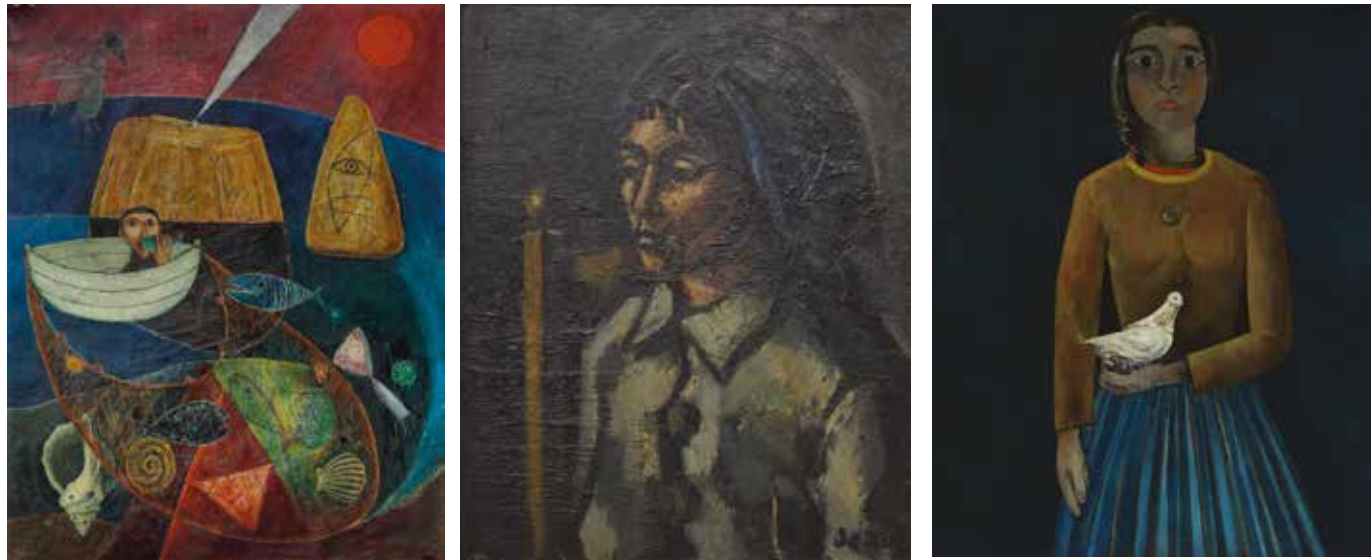

Imatge de portada: Reportatge Grup Taüll. Full de contacte. © Català-Roca, VEGAP, Barcelona, 2025

Andreu Balius. 2025.

GRUP
L'avantguarda
efímera
TAÜLL

1. *Sense títol*, 1950
Aleu i Socies, Marc, 1922 - 1966
92 x 74 cm. Oli sobre tela
Museu de Valls

2. *Dona*, 1953
Mercadé, Jordi, 1923 - 2005
65 x 55,5 cm. Oli sobre tela
Museu de Valls
© Jordi Mercadé, VEGAP, Barcelona, 2025

3. *Dona amb colom*, 1958
Guinovart, Josep, 1927 - 2007
92 x 73 cm. Oli sobre tela
FMJA. Dipòsit Col·lecció Nacional
© Josep Guinovart, VEGAP, Barcelona, 2025

4. *Bouche sperdument*, 1956
Cuixart, Modest, 1925 - 2007
64 x 98 cm. Gravats sobre fusta
Fundació Cuixart
© Modest Cuixart, VEGAP, Barcelona, 2025

5. *Pintura grisa*, 1956
Tàpies, Antoni, 1923 - 2012
64,3 x 99,5 cm. Tècnica mixta sobre tela
© Comissió Tàpies. VEGAP, Barcelona, 2025

6. *Collages i maculatures*, 1954
Tharrats, Joan Josep, 1918 - 2001
Impressió sobre paper
Aitor Quiney
© J.J. Tharrats, VEGAP, Barcelona, 2025

7. *Sant Crist*, 1957
Muxart, Jaume, 1922 - 2019
132 x 99 cm. Oli sobre tela
Muxart, Espai d'Art i Creació Contemporanis
© Jaume Muxart, VEGAP, Barcelona, 2025

1	2	3
4	5	
6	7	

Grup Taüll. L'avantguarda efímera

El Grup Taüll és un dels grups més icònics de l'avantguarda catalana de postguerra, immortalitzat per una cèlebre fotografia: la que capturà Francesc Català-Roca sota l'absis de Taüll, just abans de la III Biennial Hispanoamericana d'Art de 1955 a Barcelona, i amb les mirades penetrants de set reconeguts pintors del país: Jaume Muxart, Josep Guinovart, Joan Josep Tharrats, Marc Aleu, Antoni Tàpies, Modest Cuixart i Jordi Mercadé.

Segons el testimoni del crític Cesáreo Rodríguez-Aguilera, els set pintors es trobaren en una tasca del centre de Barcelona, acompanyats del crític Arnald Puig i el poeta murcià Julián Andúgar, amb el propòsit de constituir una formació d'avantguarda en el marc de l'esmentada biennial. Jaume Muxart, en canvi, parla d'una reunió prèvia a l'Hotel Terminus impulsada per Antoni Tàpies i J.J. Tharrats. En una o altra cimera es proposà l'absis de Taüll com a icona insígnia i la decisió de traslladar la sessió fotogràfica al museu d'art, que comptà amb sis instantànies: tres sota l'absis, i les restants sota les escenes del Judici Final i David i Goliat, de Santa Maria de Taüll.

El Taüll era un grup en defensa de l'art nou i en contra de "l'art fals" propi dels certàmens franquistes; fins al punt que Cesáreo els tractà com a "grup d'art polític", que durà el que durà el certamen. Aquest esperit reivindicatiu impera en l'únic text que el Grup Taüll va publicar, a la revista Destino, en plena obertura de la biennial: un al·legat contra la mirada comercial, antiabstraccionista i retrògrada de l'art oficial barceloní, i defensor d'una avantguarda que lluiti "per anar cap endavant, per anar conquerint noves formes d'expressió artística més apropiades a les necessitats espirituals de la nostra època".

Tot i la manca d'estil unitari del grup, sobresurten tres corrents entre els set pintors: un d'abstracte per part de Tàpies (amb les primeres teles informals) i Tharrats (és el moment de les Maculatures); un d'expressiu: a cura de Muxart, Guinovart i Jordi —aquests darrers recent tornats del París existencialista— i un de darrer de magicista, en què destaquen Marc Aleu i Modest Cuixart.

Però el que relligava la divergència de mirades pictòriques era, sens dubte, el romànic: un far per l'avantguarda catalana des de Miró (qui n'elogiava la "potencialitat i severitat") fins al Dau al Set: (Puig n'admirava el misteriós "anonimat" dels artistes medievals). L'empremta del romànic reviu en la gravetat de Jordi, en el traç de Muxart, en el vigor de Guinovart, en la innocència d'Aleu, en les incisions de Cuixart, en l'anonimat de Tharrats o en la profunditat de Tàpies. Cristal·litza l'estat d'esperit d'un nou temps d'avantguarda que demanava una fórmula artística que fos alhora nacional, universal, simbòlica, primitiva i transcendent.

Albert Mercadé

Comissari de l'exposició